

шение от Петроград и разтури събранието, като състави нов временен кабинет измежду първите хора на консерваторската група с митрополит Климент на чело и с министри: Греков, Начович и Т. Икономов.

Новите избори бяха една още по-блестяща и съкрушителна победа за либералната партия. Когато те се произвеждаха, Батемберг беше в Русия, гдето бе поканен да присъствува на двадесет и пет годишния юбилей на Александр II. Тук той се опита да използва създалото се след несполучливия атентат против императора в зимния му дворец настрояние и да дискредитира либералите, в което бе най-усърдно подпомогнат от своя частен секретар д-р Стоилов, който бе успял да спечели антуража на императора за каузата на своя княз. Александр II се не подаде, обаче, на внушенията на своя антураж и отказа да даде съгласието си за суспендирането и изменението на българската конституция, като отговори, че по-напред трябва да се направи опит за управление с либералите. След този отказ Батемберг се завърна огорчен в България и се виде принуден да повери управлението на страната на либералната партия. Новия кабинет се състави на чело с Драган Цанков и с Петко Каравелов, като министър на финансите, а впоследствие се преустрои с Каравелова, като министър-председател и П. Р. Славейков, като министър на вътрешните дела. Батемберг преглътна този горчив хап, но не се отчая. Още от първия ден на съставянето на либералното министерство той започна задкулисна война против своето правителство, до като най-сетне успе да го свали и да нанесе първите удари на безжизнената още българска политическа светиня и тя рухна. Това стана през 1881 г. На 1 март същата година Алек-